

סיפור עם "הפיאנד" מהרפת

מתוך דף־הקשר של קיבוץ גזר 23.10.98

מבקבוק, תמיסת אלקטרוליטים (מי-מלחים וסוכרים), ואט אט גילתה סימנים של החלמה. תוך ארבעה ימים, היא היתה עדיין רוה וחלשה, אך בריאה וחזרה למסלול החיים הרגיל של היונקיה.

העגלה גדלה, נגמלה מחלב, עברה קבוצות, הוזרעה והרתה.

ביום שישי שעבר המליטה בשעה טובה אותה עגלה, תרצה (שמספרה 446). לבתה הקטנה קראה ג'ודי בשם "תקומה" על שם תקומתה (חזרתה) לחיים של אמה מהמחלה הקשה אותה עברה לפני שנתיים.

תרצה, כבר לא עגלה אלא מבכירה (פרה לאחר המלטה ראשונה) בעדר של גזר שנחלבת שלוש פעמים כל יום.

האם יש כאן מוסר השכל? אינני יודעת. אבל כפי שדר' פרידמן אמר "כשיש חיים, יש תקווה", סוף טוב הכל טוב. אותיזה מאד עודד לדעת שלפעמים מאמצים מיוחדים נושאים פרי.

בברכת שבת שלום והצלחה לכולנו
ג'ודי שיד והעגלות

לפני כשנתיים, בנובמבר '96, נולדה ברפת גזר עגלה קטנה. העגלה קיבלה טיפול מסור כמו כל חברותיה העגלות. ובכל זאת, בגיל שבועיים חלתה פתאום בשילשולים נוראיים והתחילה להתייבש.

למזלה, ביקר באותו בוקר דר' פרידמן, הווטרנר שהרכיב לה עירוי להחזרת הנוזלים שאבדו בשילשול. מכיוון שאחד מסיבוכי ההתייבשות הוא ירידה מסוכנת של חום הגוף, עטפנו אותה בשמיכה דקה והדלקנו מעליה מנורת חימום. המשכנו להשקות אותה בכח (היא היתה חלשה מכדי לשתות בכוחות עצמה) באמצעות "זונדה" – שהיא צינור לקיבה.

למרות כל הטיפול המסור, מצבה המשיך להדרדר. למחרת התקשרה ג'ודי לדר' פרידמן, למסור לו שהמקרה נראה אבוד, חבל על כל המאמצים וסיפרה לו שהעגלה גוססת.

"כשיש חיים, יש תקווה" השיב לה הרופא הטוב והתעקש שתמשיך בטיפולים. ולתדהמתה של ג'ודי למחרת בבוקר, העגלה החולה הרימה את ראשה כדי לברך אותה בהיכנסה ליונקיה. העגלה הצליחה לינוק מעט